

Така е писано.

Така е и писано: Първият човекъ Адамъ „стана душа жива“, а последниятъ Адамъ е духъ животворещъ. *)

Съвременнитъ хора се спиратъ върху факта, че Христосъ е умрѣлъ. Че е умрѣлъ Христосъ, това е въведение въ книгата на живота. Че е възкрѣсналъ, това е първата глава отъ книгата на истинския животъ. Въ сегашния животъ възкресението представя неразрешена проблема, която оставатъ да се разреши въ бъдеще.

Така е писано: Първиятъ человекъ Адамъ „стана душа жива“, а последниятъ — духъ животворещъ. Това, което дава красота на човѣшката душа, е знанието. Безъ знание красота не съществува. Това, което прави човѣшката душа мощна, е животътъ. Безъ мощъ и безъ свѣтлина животътъ не може да се развива. Знание и свѣтлина, мощъ и свобода представятъ две научни положения въ окултната или Божествената наука. За да се яви знанието, свѣтлината е първото необходимо условие. Като говоря за свѣтлината, азъ нѣмамъ предъ видъ онази, отъ която хората почерняватъ, нито онази, отъ която обедняватъ. Да се върви отъ бедностъ къмъ богатство, въ това има смисълъ. Богатството е идея за бедния човѣкъ. Бедността е първата точка, отъ която човѣкъ влиза въ живота; богатството пъкъ показва изминатия пътъ въ живота, т. е. пътътъ на разрастването, на постижението. Всѣки се стреми къмъ богатство, а не къмъ бедностъ. Когато хората обедняватъ, това не става подъ влиянието на нѣкакъвъ особенъ законъ, но се дължи на тяхното умствено развитие. Значи, хората вървятъ отъ сиромашия къмъ богатство, отъ слабостъ къмъ сила, отъ невежество къмъ знание, къмъ познаване на Бога. Следователно, богатство, сила, знание съставятъ смисъла на живота. Богъ не е нѣщо илюзорно, Той е целъ, смисълъ въ живота на хората. Тѣй щото, когато се говори за Бога, подразбираме две възможности: придобиване на животъ и на знание. Засега дотамъ сж достигнали съвременнитъ хора.

Така е писано: Първиятъ человекъ „стана душа жива“,

*) I посл. къмъ Коринтянитъ 15 : 45.